

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

1. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐσείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελὸ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις *Ρ. (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.) — Louis Jourdan: Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα, μεταφράσις Tony, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικώτατου μυθιστορήματος:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξαίσιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλὶς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὥραϊον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσωσι θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ τὸν τέταρτον ἔκρουσεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Γλαβών. Εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου.

Ἐγνώριζε τὸ μέγα ἐκεῖνο δωμάτιον, ἡσυχον καὶ αὐστηρόν, ὡς ἡ ἐργασία καὶ ἡ χρηστότης, ἄνευ ματαίων στολισμῶν ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο μόνον μεγάλοι βιβλιοθήκαι, ἑδραὶ τινὲς καὶ εὐρὺ γραφεῖον πλήρες δικογραφίων.

Διατί δὲν ἐξηκολούθησε νὰ πορεύηται

ἐκεῖ τακτικῶς; Διατί παρήκουσε τὰς συμβουλὰς γέροντος καὶ τὰς ἱκεσίας μητρὸς; Πόσα δυστυχήματα καὶ μαρτύρια θ' ἀπέφυγεν!

Ἡ ἄριξις τοῦ κυρίου Γλαβών τὸν κατέλαβεν ἐν μέσῳ τῆς μετανοίας. Τῷ ἀνεκοίνωσεν αὐτὴν καὶ τὸν ἐβεβαίωσε περὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἀποφάσεως νὰ ἐπανορθώσῃ ὅσον ἠδύνατο τὰ σφάλματά του. Ὁ πρῶτος ὅρος ἦτο νὰ παύσῃ τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ ἑξεις καὶ νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον, μεταξὺ τοῦ ὁποίου τόσον ἀνοήτως εἶχε ζήσει.

— Θὰ ἔχω τὴν δύναμιν αὐτὴν, εἶπεν.

Ὁ κύριος Γλαβών τὸν ἤκουε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ καὶ ἐμεδίᾳ μελαγχολικῶς. Ὁ Λαυρέντιος εἶδε τὸ μεδίμα ἐκεῖνο.

— Καταλαμβάνω, εἶπε· δὲν ἀμφιβάλετε περὶ τῆς εἰλικρινείας μου· ἀμφιβάλετε περὶ τῆς εὐσταθείας μου καὶ τοῦ θάρρους μου. Ἡσυχάσατε.

— Πτωχὸ παιδί, εἶπεν ὁ γέρον, πιστεύω εἰς τὴν ἀπόφασίν σου, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ σὲ συγχαίρω· ἀλλ' εἶνε ἀνωφελὴς τόρα· ἡ διάρρηξις, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖς, ἐγένετο ἤδη καὶ εἶνε ὀριστική.

— Πῶς;

— Ὁ κόσμος, τοῦ ὁποίου σκοπεύεις ν' ἀποχωρισθῇς, σὲ ἀπώθησεν ἤδη καὶ ματαίως θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐπανέλθῃς· θὰ ἀποβληθῇς μετὰ φανεράς περιφρονήσεως.

— Πῶς! παρὰ τὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία μετ' ἡθῶν, παρὰ τὸ προφανὲς ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας αὐτῆς;

— Ναί, καὶ ἡ ὑποψία, μετὰ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο περὶ σοῦ, θὰ σὲ καταδιώκῃ αἰωνίως· τί σημαίνει διὰ τὸν κόσμον ἂν ἡ κατηγορία αὕτη σὲ ἀπαλάσσει νομίμως τῆς κατηγορίας; Δύνανται νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα πλάνης. Δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀθωότητά σου. Ἀγαθαί τινες καρδίαι θὰ προσπαθήσωσιν ἴσως νὰ σὲ πιστεύωσι καὶ ἐνδομύχως θὰ σὲ λυπηθῶσιν· ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου θὰ εἶσαι ἐνοχος, καὶ δὲν ἀπέφυγες τὴν καταδίκην εἰμὴ χάρις εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά σου.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν σύννους.

— Ἀ! εἶπεν, ὅσα μοὶ λέγετε εἶνε πραγματικά, τὸ αἰσθάνομαι. Ἦδη ἔλαβον πείραν αὐτῶν.

Καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν κύριον Γλαβών τὴν πρόσκλησιν τοῦ οἰκοδεσπότου του καὶ τὴν συνομιλίαν, ἣν ἤκουσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Τὸ βλέπετε, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβών, δὲν θ' ἀπαντήσῃς μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἐν τῷ ὁποίῳ διακίτνται οἱ ἀρχατοὶ σου φίλοι, τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτὴν· πανταχοῦ θὰ σὲ καταδιώξῃ, καὶ θὰ παύσῃ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ δολοφόνος τῆς μητρὸς σου θ' ἀνακαλυφθῇ καὶ ἀκόμη θὰ ὑπολειφθῇ ἡ κηλὶς, ὅτι ἡ ὑπόνοια ἐβάρυνεν ἐπὶ σέ, καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐφοβήθη νὰ σὲ καταδιώξῃ.

— Τότε, τί νὰ πράξω; ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος.

— Τοῦτο συλλογίζομαι καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβών, καὶ σὲ παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, ὅπως συσχεθῶμεν περὶ αὐτοῦ. Ναί, ἐξηκολούθησεν, εἶνε σκληρὰ, βάρβαρος, ἀδίκος πρόληψις, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; Ὁ τὴν εὐρῆς πανταχοῦ, εἶνε γενική, ἀδυσώπητος, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν καταβάλῃ τις, πρέπει νὰ τὴν ὑποστῇ. Ἐλεγεσ προὶ ὀλίγου νὰ ἐπανορθώσῃς τὰ σφάλματά σου· σκοπεύεις νὰ διέλθῃς βίον πλήρη ἐργασίας, ἐγκαρτερήσεως καὶ τιμιότητος· ἴσως ἐσκέφθῃς τὸ ἐπάγγελμά σου ὡς δικηγόρου, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἐγκατέλιπες.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές.

— Λοιπόν. Καὶ αὐτό, ὡς τόσα ἄλλα, σοὶ ἀπαγορεύεται. Ἀναμφιβόλως θὰ εὐρῆς μεταξὺ ἡμῶν, πλείότερον ἢ ἄλλαχοῦ, τὸ σέβας, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης. Οὐδεὶς νόμος, οὐδεὶς κανονισμὸς σοὶ ἀπαγορεύει τὴν εἰσόδον εἰς τὸν δικηγορικὸν Σύλλογον, καὶ καθ' ὅσον γνωρίζω, οὐδεμία ἀπόφασις τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐγγραφὴν σου ἐν τῷ καταλόγῳ· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; καὶ ἐκεῖ ἀκόμη

δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ λησμονήσουν τὸ στίγμα, ὅπερ σοὶ ἀφῆκεν ἡ ἐπ' ἐγκλήματι κατηγορία.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖον στάδιον ν' ἀκολουθήσω; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρῶτην φοράν ἀνελογίζετο τὰς δυσκολίας ταύτας.

— Δὲν βλέπω, καὶ μεταξύ τῶν μετριωτέρων ἀκόμη, οὐδέν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ παρουσιάξῃ, ἂν ὅχι ἐμπόδια ἀνυπερβλήτα, τοῦλάχιστον θλίψεις καὶ παντοειδεῖς πικρίας.

— Πρέπει νὰ ἐκπατρισθῶ; Συμβουλευσά με' ὑποβάλλομαι ἐκ τῶν προτέρων εἰς πᾶσαν θυσίαν. Θὰ φύγω ἐκ Παρισίων, θὰ καταφύγω εἰς ἐπαρχίαν τινὰ καὶ ἐκεῖ θὰ ζητήσω μικρὰν θέσιν.

— Εἰς ἐπαρχίαν! ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου εἶνε γνωστὸν ἐκεῖ· ὅλοι αἱ ἐφημερίδες διέσπειραν τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς Γαλλίας εἰς τὸ ἄλλο. Εἰς ἐπαρχίαν! οὔτε μίαν ἡμέραν θὰ ἔμεινες εἰς τὴν μικροτέραν κωμόπολιν χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇς, καὶ ἔως ὑδρισθῇς... "Ὅ, τι χρειάζεσαι, εἶνε καθὼς εἶπες μικρά τις θέσις, ἀλλ' ἐντὸς τῶν Παρισίων, ὅπου λησμονοῦν καὶ ἀνέχονται πλέον ἢ ἄλλαχού. Θὰ σκεφθῶ· θὰ προσπαθῇσω νὰ κινήσω τὸ ἐνδιαφέρον τινὸς φίλου μου ἢ πελάτου μου· τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ κατανοήσῃς τὴν θέσιν σου. Ὑποτάσσεσαι μετὰ θάρρους· σὲ συγχαίρω διὰ τοῦτο καὶ σὲ ἐκτιμῶ ἔτι μᾶλλον.

Ὁ κύριος Γλαβὼν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Λαυρεντίου καὶ τὴν ἔσφιγγεν ἐγκαρδίως.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ὁμίλει ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τινὰ τῶν φίλων του ἔκαμε τὸν Λαυρέντιον ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Σὺς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Σουσαὶ θὰ συγκατένευεν ἔως; τῇ συστάσεώς σου...

— Ὁ κύριος Σουσαί; εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν. Ἀ! πτωχὸ μου παιδί, δὲν ἐθεραπεύθης ἀκόμη ἐντελῶς, τὸ βλέπω. Ἀφῆσε τὰ ὀνειροπολήματα ταῦτα, σὲ καθικετεύω. Καὶ πρῶτον μάθε ὅτι δὲν ἔχεις ἀσπουδωτέρον ἐχθρὸν τοῦ κυρίου Σουσαί.

— Αὐτός! ἀδύνατον. Μὲ ἐδέχθη πάντοτε τόσο καλὰ, ἐφάνη τόσο καλὸς, σχεδὸν ὡς οἰκέτος...

— Αἶ, ἀκριβῶς δι' αὐτό. Ἡ σύζυγός σου καὶ αὐτὸς ἐξητελέσθησαν καὶ εἶνε μανιώδεις, διότι ἤνοιξαν τὴν ἀριστοκρατικὴν αἵθουσάν των εἰς ἓνα ἥρωα τοῦ Κακουργοδικείου.

Ὁ Λαυρέντιος ἡγήθη ζωηρῶς καὶ μετὰ τινος ἀνυπομονησίας καὶ ὀργῆς.

— Ἔστω, εἶπεν! ὅλα τὰ στάδια μοὶ ἀπαγορεύονται· ὅλοι αἱ θύραι καὶ ὅλοι αἱ καρδίαι μοὶ ἐκλείσθησαν· ἀλλ' ὑπάρχει σκοπὸς τις, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσουν νὰ ἐκδιώξω.

— Ποῖος; ἡρώτησεν ἐκπλαγεὶς ὁ κύριος Γλαβὼν.

— Ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ μὲ ἀποκαταστήσῃ ν' ἀνακαλύψω τὸν δολοφόνον τῆς μητρός μου καὶ νὰ τὴν ἐκδικήσω!

— Καὶ τί θὰ κάμῃς πρὸς τοῦτο;

— Θὰ ἴδῃτε.

Ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἔγραψε:

«Κύριε ἀνακριτά,

«Ἡ ἀνάκρισις ἡ ὁποία ἐξεδόθη σήμερον τὴν πρωΐαν καὶ μὲ ἀπαλλάσσει ἀτίμου κατηγορίας εἶνε πράξις δικαιοσύνης.

«Ἀλλὰ μοὶ ὑπολείπεται ἐν καθήκον· ἡ ζωὴ μου ὅλη θὰ ἀφιερωθῇ εἰς αὐτό· νὰ ἀνακαλύψω δηλαδὴ τοὺς φονεῖς τῆς μητρός μου καὶ νὰ ἀποκαταστῶ ἐκδικούμενος αὐτὴν.

«Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὰς ὑπηρεσίας μου, εἴτε σεῖς, εἴτε ἡ ἀστυνομία.

«Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὅσω ἀνίσχυροί καὶ ἂν ὦσιν αἱ μεμονωμέναι προσπάθειαι μου, θὰ ἐξακολουθήσω μόνος τὴν ἀποστολήν μου καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω.

«Ἐχω τὴν τιμὴν κτλ.»

Ἐτείνε τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν πρὸς τὸν κύριον Γλαβὼν, ὅστις τὴν διέτρεξε ταχέως.

— Βλέπετε, εἶπεν, οὐδὲν ἔργον εὐγενέστερον αὐτοῦ. Δὲν τὸ ἐσκέφθημεν.

— Ἡ πρότασίς σου δὲν θὰ γαίνῃ δεκτὴ.

— Πῶς! Δὲν θὰ μοὶ ἐπιτρέψουν νὰ γαίνω ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξ υἱικοῦ σεβασμοῦ!

— Εἶνε ἀπίθανον...

— Τότε θέλετε; ... εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τεθορυβημένος καὶ λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν ἵνα τὴν σχίσῃ.

Ὁ κύριος Γλαβὼν τὸν ἡμπόδισεν.

— Ἀφοῦ ἔγραψες τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, εἶπε, στείλέ την.

— Ναί, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας θὰ ὑπάγω νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ χάρτου ὑπάρχουν τὰ ἀρχικά σας γράμματα, θὰ τὴν ἀντιγράψω!...

— Ὅχι, εἶνε ἀνωφελές. Στείλε τὴν ἐπιστολήν. Τόρα, ἐξηκολούθησεν, ὑπάρχει τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλω ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σου.

— Ποῖον;

— Πρέπει νὰ ζήσης. Δὲν ἔχεις τίποτε καὶ οὐδὲν δύνασαι νὰ προμηθευθῇς διὰ τῆς ἐργασίας σου. Ὅλη ἡ περιουσία σου συνίσταται εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς μητρός σου.

— ὦ! δι' αὐτὸ ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, μὲ κατηγορήσαν ὅτι ἠθέλησα νὰ οἰκειοποιηθῶ τὴν κληρονομίαν αὐτὴν, δι' ἐγκλήματός... καὶ οὐδέποτε θὰ τὴν θιζώ.

— Προτιμᾷς νὰ εἴπουν ὅτι ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως σὲ ἐμποδίζει νὰ τὴν θιζῇς;

— Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ εἴπῃ;

— Κανεὶς καὶ ὅλοι.

— ὦ! ὁποία ἀθλιότης! ὁποία ἀτιμία!

— Πίστευσόν με, εἶπεν ὁ κύριος Γλαβὼν, καὶ μὴ παραφέρεσαι τόσο. Ἐνῆργει πάντοτε ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς.

— Ἔστω! ἀλλὰ μοὶ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀσχοληθῶ εἰς τοιούτου εἶδους ὑποθέσεις. Ἐπιφορτισθῆτε, παρακαλῶ, σεῖς ἀντ' ἐμοῦ.

— Εὐχαρίστως.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπέγραψε πληρεξούσιον καὶ ἐξῆλθεν, ἀφοῦ ὑπεσχέθη εἰς τὸν κύριον Γλαβὼν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ τῷ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν καὶ τὴν ὑποστήριξιν, ὧν θὰ ἐλάβανεν ἀνάγκην.

MB'

Ἦτο ἐννάτη ὥρα, οὐδὲν δὲ ἐβίαζε τὸν Λαυρέντιον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐν ἀκαταστάσει εὐρισκομένην οἰκίαν του.

Ἦρξατο περιπατῶν ἐπὶ τῶν λεωφόρων, ἀναλογιζόμενος τοὺς λόγους τοῦ κυρίου Γλαβὼν· ἄλλως δὲν δυσηρεστεῖτο διαγκωνίζων, ἄγνωστος, τοὺς διαβάτας ἐκείνους, ὧν τινες ὁμίλουν περὶ αὐτοῦ.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν κεκοπιακῶς, ἐκάθησεν ἐνώπιον τραπέζης ἐξωθεν καφεναείου, κειμένου ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Τέμπλου. Δύο σοβαρὰ πρόσωπα, συνοδευόμενα ὑπὸ μαθητοῦ τινος δωδεκαετοῦς τὴν ἡλικίαν, ἐκάθησαν εἰς ἐτέραν τράπεζαν, πλησίον αὐτοῦ. Ὁ Λαυρέντιος ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ τὴν συνομιλίαν των.

— Σίμων, εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν ἐντίμων αὐτῶν ἀστῶν, θὰ ἐτελείωσεν ἡ δίκη τοῦ Δαλισιέ. Τί φοβερὰ ὑπόθεσις!

— Πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν, εἶπεν ὁ ἄλλος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ὅτι οἱ ἔνορκοι θὰ φανοῦν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς των. Ἡ κοινωνία περιμένει ὑψίστην ἐξιλέωσιν.

Τὸ παιδίον εἶχε λάβει ἐφημερίδα τινὰ καὶ ἀνεγίνωσκε τὰ διάφορα.

— Ἀλλ' ὅχι, πατέρα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ ἠθώθη.

— Εἶνε ἀδύνατον!

— Ἀναγνώσατε ὁ ἴδιος.

Ἐτείνε τὴν ἐφημερίδα δεικνύων τὴν τήλην ἐν ἣ ἀνεγράφετο ἡ ἀθώωσις τοῦ Δαλισιέ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές! εἶπεν ὁ πατήρ, ἀφίνων τοὺς βραχίονας νὰ καταπέσωσιν ἡ ἀθώωσις αὐτὴ εἶνε σχεδὸν σκάνδαλον. Δὲν νομίζεις, κύριε Λαμπέρ, ὅτι οἱ ἔνορκοι πρὸ τινος καιροῦ δεικνύουν ἄξιοθρήνητον ἀδυναμίαν;

— Πράγματι, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν οἱ ἔνορκοι εἶνε ἔσως ἄξιοι συγχωρήσεως, μὴ πιστεύσαντες εἰς τὴν ὑπαρξίν παρομοίου κακουργήματος, καθὼς ὁ ἀρχαῖος νομοθέτης, ὅστις οὐδεμίαν ποινὴν προεῖδε κατὰ τῆς μητροκτονίας, νομίσας ἀδύνατον τὸ ἐγκλημα αὐτό. Τυοιουτοτρόπως, ὁ ἀθλιὸς αὐτός ὀφείλει τὴν σωτηρίαν του εἰς τὸ μέγεθος τοῦ κακουργήματός του.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουε τὸν διάλογον αὐτὸν μὲ ὕψος ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον.

Μετὰ δέκα λεπτά, δύο νέοι, διερχόμενοι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἔστησαν εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ παρετήρησαν περιέργως ἐντὸς τοῦ καφεναείου.

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω, τὴν νέαν ἐκείνην εἰς τὸ γραφεῖον;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτή. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Λαυρεντίου εἶνε μελαγχροινὴ, τὴν παρετήρησα χθὲς εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀλλὰς τε θὰ ὑπῆρχε περισσότερος κόσμος. Ἐλα, θὰ τὴν εὕρωμεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν. Ἐσπευσε νὰ πληρώσῃ τὸ ποτόν του καὶ ἠκολούθησε τοὺς δύο νέους. Μετὰ τινὰ βήματα, ἐκείνοι ἔσπευσαν τὸ βῆμα παρατηρήσαν-

τες ὅμιλον ἀνθρώπων συνωθουμένων πρό τινας καφενείου.

Ἦν ἡ Πουλχερία.

Ἦτο ὠραία, ἐστολισμένη, ἔχουσα φυσικὸν τὸ ὕψος καὶ ἀπαθές, ὡς εἰ δὲν παρετῆρει τὴν περιέργειαν ἣν προσεκάλει. Μόλις αἱ παρειαὶ τῆς ἡσκαν ὀλίγον ἐρυθρότεροι τοῦ συνήθους.

Ὁ Λαυρέντιος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἡσθάνθη λυσσώδη ἐπιθυμίαν νὰ ἀνατρέψῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς περιέργους, νὰ ραπίσῃ τὸ πλάσμα αὐτὸ καὶ νὰ τὸ σύρῃ ἐκ τῆς κόμης. Ἀλλὰ κατῴρωσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἐκάθισεν.

Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τοὺς λόγους, οἵτινες ἀντηλάσσοντο περὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε ν' ἀκούῃ.

Εἰς ἐκ τῶν γειτόνων του, Ἀγγλος, ὑψηλὸς καὶ ἐρυθρὸς, τῷ ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Κύριε, εἶπε, δεικνύων τὴν νεάνιδα, αὐτὴ εἶνε ἡ γυνὴ τοῦ μητροκτόνου Δελισιέ;

— Ναί, κύριε.

— Εἴσθε βέβαιοι;

— Περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον.

— Ἀ! Λαμπρά!

Μετὰ μίαν στιγμὴν δέ:

— Καλαμβάνετε, κύριε, εἶπεν, ἔχω ἤδη τὸν πῖλον τοῦ Δυκολάρ.

— Καταλαμβάνω, κάμνετε συλλογὴν· θέλετε τὴν γυναῖκα τοῦ μητροκτόνου.

— Καὶ πληρώνω.

— Ἐννοεῖται, οὐδὲν εὐκολώτερον. Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν ἰδίαν.

— Ἀ! πολὺ καλὰ, πηγαίνω ἀμέσως.

Ὁ συλλέκτης αὐτὸς ἐκινήθη διὰ νὰ ἀνοιξῇ διόδον διὰ μέσου τῶν τραπεζῶν. Ἐκ τούτου προήλθε ταραχὴ τις προσελεύσασα τὴν προσοχὴν τῶν ὑπηρετῶν, εἴτα δὲ καὶ τῆς Πουλχερίας.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχε παύσει νὰ τὴν παρατηρῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Αἰφνης τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν. Ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἀπαθής, ἀλλ' ἡ Πουλχερία ἀνεσκίρτησε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήτῃ ἀσθενῇ κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Προσεπάθησε πρὸς στιγμὴν νὰ συνέλθῃ καὶ περιφρονῇ ἐκ νέου τὸ παροργισμένον καὶ ἄγριον ἐκεῖνο βλέμμα, ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν, ὡχρίασε· ψυχρὸς ἰδρὼς ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν κροτάφων τῆς καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐσπευσαν πρὸς αὐτήν, ἐνῷ δὲ τὴν ἐξήταζον καὶ ἐζήτουν νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς ἀδιαθεσίας, ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρωργισμένος καὶ μακρῶς διὰ τὴν ἀναίδῃ ἐκείνην ἐπίδειξιν.

Ἦν ἔμπλεως ὀργῆς.

— Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἂν παρουσιαζόμην ἐγώ! Καὶ ὁ κύριος Γλαβὼν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔχω στάδιον... ἰδοὺ ἐν ἑτοιμον... Ὁ βλάξ ἐκεῖνος Ἀγγλος, θὰ ἐπλήρωνεν ἀκριβὰ ἐν τεμάχιον τοῦ δέρματός μου... εἶνε ἀληθές ὅτι ἡφώθη καὶ τοῦτο θὰ ἐλαττώσῃ τὴν τιμὴν!

Ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον κατάκοπος· ἀλλὰ ποῦ νὰ ζητήσῃ ὀλίγην ἀνάπαυσιν ἐν μέσῳ τῶν ἐρεπίπων τοῦ δωματίου του;

Ἐξῆλθε πάλιν, αὐτομάτως δὲ καὶ μηχανικῶς ἐπανελάβε τὴν γραμμὴν τῶν λεωφόρων· οὕτως εὐρέθη καὶ πάλιν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔξωθεν τοῦ καφενείου ἐκείνου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ Πουλχερία ἐκαρπούτο τὴν λυπηρὰν αὐτῆς φήμιν. Ὁ Λαυρέντιος παρετῆρσε μεγάλην σκιὰν περιπατοῦσαν μελαγχολικῶς πρὸ τοῦ καφενείου· ἦτο ὁ Ἀγγλος, ὅστις ἀναγνωρίσας αὐτὸν ἐπλησίασε λέγων:

— Ἀ εἴσθε σεῖς. Περιμένω τὴν κυρίαν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐξέλθῃ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ὑψὼν τοὺς ὤμους μετ' ὀργῆς καὶ οἴκτου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη. Μόλις ἔκαμε βήματά τινα καὶ ἤκουσεν ὀπισθεν τοῦ φωνᾶς· ἦν τὸ τέλος συνομιλίας μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

— Δεσποινίς, ἔχετε ἄδικον, σᾶς βεβαιῶ.

— Ἀκουσάτέ με, ἔλεγεν ἡ γυνή.

Ὁ Δελισιέ ἐστράφη μετὰ ζωνρότητας. Εἶδε γυναῖκα τινὰ ἐξερχομένην δρομαίως ἐκ τοῦ καφενείου, τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶχον κλείσει, καὶ διευθυνομένην πρὸς τὸ ὄχημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέβη παρὰ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τοῦ Ἀγγλου, ὅστις τὴν ἠκολούθει. Ὁ Ἀγγλος προσεκάλεσεν ἄλλο ὄχημα, ἐτοποθετήθη ἐν αὐτῷ καὶ αἱ δύο ἄμαξαι ἀνεχώρησαν, ἡ μὲν μετὰ τὴν δέ. Ὁ Λαυρέντιος ἔφθασεν ἐγκαίρως ὅπως ἀναρριχηθῇ ὀπισθεν τῆς ἄμαξης τοῦ Ἀγγλου.

Αἱ δύο ἄμαξαι κατήλθον τὴν λεωφόρον καὶ μετὰ πολλὰς περιστροφὰς ἀρίκοντο εἰς Βατινιόλ, εἰς τὴν ὁδὸν Δυλόγκ. Ὁ Λαυρέντιος ἔφθασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς πρώτης ἄμαξης καὶ τὴν ἤνοιξεν. Ἦ Πουλχερία τὸν παρετῆρσε καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ὁ Ἀγγλος καταβάς ἐπίσης ἔτρεχε πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος τῷ ἐκώλυσε τὴν διάβασιν.

— Μυλόρδε, τῷ εἶπε, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπιστρέψῃτε ὁπόθεν ἔρχεσθε...

— Πῶς!... εἴσθε σεῖς;

— Φύγετε!

— Ἀ! ὄχι!

Καὶ ἔτεινε τὰς πυγμὰς του. Ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ τὰς προφυλάξεις του, λάκτισμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους τὸν ἐξέτεινε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Ἐλθέ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος πρὸς τὴν Πουλχερίαν λαμβάνων αὐτὴν συγχρόνως ἐκ τοῦ βραχίονος, ποῦ κατοικεῖς;

— Ἐδῶ, εἶπε δεικνύουσα θύραν τινα.

Ὁ Λαυρέντιος ἔσυρε τὴν Πουλχερίαν, ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀμφότεροι εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας.

ΜΓ'

Τὸ ἐξημμένον τοῦ Λαυρεντίου ὕψος ἔκαμε κατὰ πρῶτον τὴν Πουλχερίαν νὰ διστάσῃ· εἴτα ἐσκέφθη ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ τελειώσῃ ἀμέσως.

Εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὸν διάδρομον καὶ τὴν κλίμακx.

Ἀνῆλθον εἰς τὴν τετάρτην ὀροφὴν, καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς μικροῦ καὶ πενιχροῦ δωματίου.

Ὁ Λαυρέντιος ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθεν των καὶ στραφείς μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καὶ ὡχρὰ τὰ χεῖλη,

— Πόθεν ἔρχεσαι; εἶπεν.

Ἀλλ' ἐκείνη, περιφρονήσασα τὸ βλέμμα του, σταθερὰ καὶ σχεδὸν ἐπίσης βιαία ὡς αὐτός:

— Τί σὲ μέλλει; ἀπεκρίθη.

— Πῶς! μὲ μέλλει... διότι ἐπιδεικνύεις πρὸ τοῦ κοινοῦ τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν ἀτιμίαν σου διὰ χρήματα!

Τὴν εἶχε λάβει ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ἔσειε μανιωδῶς.

Ἀπαθῆς πρὸ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἡ Πουλχερία δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν παρατηρῇ μετὰ φοβεροῦ μειδιάματος.

— Ναί, εἶπε, φόνευσόν με; τὸ περιμένω, καὶ μοὶ εἶνε ἀδιάφορον! Δολοφόνησον με, καθὼς ἐδολοφόνησες τὴν μητέρα σου!

— Ἐγώ! τολμᾶς νὰ λέγῃς!...

— Ναί! τολμῶ! καὶ ποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ; Νομίζεις ὅτι ἔγεινα παίγιον τῆς ἀγυρτίας σου, καθὼς οἱ βλάκες ἔνορκοι; Μήπως δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω; ἐγὼ εἰς τὴν ὁποίαν ἐψεύσθης, καὶ τὴν ὁποίαν ἀνάνδρως ἠπάτησες... Ἀ! σὲ γνωρίζω τώρα... Τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψες εἰς τὴν ἐρωμένην σου, τὴν ἔλαβα εἰς χεῖράς μου τὴν ἀνέγνωσα! Ἀ! πόσον τὴν ἀγαπᾶς, αὐτήν!...

— Δυστυχῇ, σιώπα!

— Ὅχι, δὲν θὰ σιωπήσω! Δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ἀφορμὴν... σὲ μισῶ!... Καὶ ὅμως σοὶ ἐσυγχώρησα τὸ κακούργημα σου!... ἀλλὰ τὴν προδοσίαν σου ποτὲ δὲν θὰ τὴν συγχωρήσω... Θὰ ἐκδικηθῶ, θὰ φωνάζω ἀδιακόπως: Ναί, εἶσαι δολοφόνος... δολοφόνος! ἀκούεις; Καὶ ὅταν τις ἐφόνευσε τὴν μητέρα του δύναται νὰ φονεύσῃ καὶ τὴν πρώτην ἐρωμένην του, τὴν ὁποίαν δὲν θέλει πλέον καὶ ἡ ὁποία τὸν ἐνοχλεῖ... Ἐμπρός, κτύπα!...

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ὁ Λαυρέντιος τὴν ἀπώθησε διὰ κινήματος τόσον ἀποτόμου καὶ βιαίου, ὥστε ἐκείνη ἐστράφη περὶ ἑαυτὴν καὶ κατέπεσεν. Ἦ κεφαλὴ τῆς προσέκρουσε εἰς τὴν γωνίαν σκευοθήκης τινὸς καὶ τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν. Ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε ψυχρῶς:

— Μὲ κάμνεις νὰ ὑποφέρω, εἶπε. Σπεῦσε, σὲ παρακαλῶ, καὶ ὅμως γνωρίζεις καλὰ πῶς φονεῖ τις μίαν γυναῖκα.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέπεμψε μυκηθμόν ὀργῆς καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῆς· εἴτα ἔστη αἰφνης πνευστιῶν καὶ συνεσφιγμένως ἔχων τὰς πυγμὰς.

— Ἀ! μὴ μὲ ἐξερεθίσῃς, εἶπε. Δὲν γνωρίζεις τί εἶμι ικανὸς νὰ πράξω.

Ἦ Πουλχερία ἐξηκολούθησε νὰ μειδιᾷ.

— Ἀλλὰ ναί, εἶπε, γνωρίζω κάλλιστα τί εἶσαι ικανὸς νὰ πράξῃς! τὸ ἀπέδειξες εἰς τὴν μητέρα σου.

— Σιώπα! σέ παρακαλώ, σιώπα! ἀνέκραξε κρατῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν καὶ τρέχων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, ὅπου ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἑδρας.

Ἐκείνη τὸν παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀδυσώπητον, ἂν καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Δὲν θὰ φωνάξω, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἐξηκολούθησε, θὰ κατορθώσης νὰ ἐξαφάνισης καὶ τὸ αἷμα καὶ τὸ πτώμα μου· εἶσαι τόσο ἐπιτήδειος! καὶ ἂν μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις σέ ὑποπτευθοῦν, γνωρίζεις πῶς παίζουν τὴν κωμωδίαν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων! Καὶ θὰ ἐπιτύχῃς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν! Λοιπὸν τί περιμένεις; Ἄ! ἐννοῶ, δὲν ἔχεις ὄπλον. Λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω ἐδῶ τὸ ἐγγχειρίδιόν σου, ἀλλὰ, γνωρίζεις, ἠναγκάσθην νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Δὲν βλάπτει ὅμως, ὑπάρχει ἐκεῖ, εἰς τὴν θερμάστραν, παλαιὰ μάχαιρα, θὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα...

Εἰς μάτην ἔκλειε τὰ ὦτά του· ὁ Λαυρέντιος ἔπρεπε νὰ ἀκούσῃ τὰς ὕβρεις ἐκείνας, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς ἀνυπομότως τὸ δάπεδον.

Αἰφνης ἠγέρθη.

— Ἀκουσον, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἣν προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ ἡρεμον, ἀρκεῖ. Δὲν θὰ σοὶ εἴπω παρὰ ὀλίγας μόνον λέξεις· δὲν θὰ ὑπάγῃς πλέον εἰς τὸ ἄτιμον ἐκεῖνο καφενεῖον.

— Διατί;

— Διότι δὲν μοὶ ἀρέσκει, διότι σοὶ τὸ ἀπαγορεύω... Μὲ ἀκούεις;

— Δὲν ἔχεις νὰ μοὶ ἀπαγορεύῃς τίποτε, ἀνέκραξε. Δὲν εἰμαι πλέον ἐρωμένη σου. Εἶσαι ὁ ἐραστὴς τῆς Αἰμιλίας Σουσα...

— Τότε!... εἶπεν ἐξηγριωμένος.

— Θὰ μὲ φονεύῃς;

— Ναί, τὸ ὀρκίζομαι. Ἐντὸς τοῦ καφeneίου, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτίμου αὐτοῦ ἐμπούρου καὶ τῶν βλακῶν θεατῶν.

— Λοιπὸν ἔστω! εἶπεν, αὐριον! ἀφοῦ δὲν θέλεις τόρα ἀμέσως... Ἐνθυμεῖσαι τὸ κατὰστημα. Θὰ σέ περιμένω...

Ἡ ψυχραιμία αὐτῇ, ἡ ἀγρία αὐτῇ εἰρωνεία τὸν κατέστησαν ἔξω φρενῶν. Ἐκαμιν ἄτακτά τινα βήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ ἐπαυθῆνεν ἀποτόμως καὶ ἐκάθισεν. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.

[Ἐπεται συνέχεια]

•P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Εἶχον ἴσως κληρονομήσει καὶ μέρος τοῦ χαρρακτῆρος τοῦ πατρὸς μου... χωρὶς ὅμως, τὸ ἐλπίζω, νὰ μοὶ μεταδοθῇ καὶ ἡ ἀνοικτεῖρμων φύσις του.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἀπεφάσισα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ περὶ τῶν συνεπειῶν, νὰ μὴ

ὑπηρετῶ πλέον ὑπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μὲ εἶχε κτυπήσει.

Ἦνοιξα τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ μας ἐνδιατήματος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καί, δεκαέτις, μὲ τὸ μικρὸν δέμα μου ἀνὰ χεῖρας, εὐρέθην παντέρημος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ μήτηρ μου κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς μοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του ἐν Λονδίῳ.

— Θὰ αἰσθανθῇ ἴσως συμπάθειάν τινα διὰ σέ, μοὶ εἶπεν ἡ τάλαινα, μόνον ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη τοιαύτην δι' ἐμέ. Δοκίμασον!

Εἶχον κερατῖά τινα, τὰ τελευταῖα οἰκτρὰ ὑπόλοιπα τῶν πληρωμῶν μου, ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου καὶ δὲν εὐρίσκόμεν μακρὰν τοῦ Λονδίνου.

Ἄλλ' οὐδέποτε μετέβην παρὰ τῷ πατρὶ μου.

Ὅσον παῖς καὶ ἂν ἤμην, ἠννόουν ὅμως ν' ἀνθῆξω ὅσον περισσότερον ἡδυνάμην κατὰ τῆς πείνης, ν' ἀποθάνω μυριάκις μᾶλλον ἢ νὰ προσφύγω εἰς αὐτόν.

Διότι ἠγάπων τρυφερῶς τὴν μητέρα μου.

Μήπως ἡ ἐξομολόγησις αὕτη σὰς ταράττει, κύριε Δεχόλτ; Παρατηρεῖτέ με, κύριε. Ἀναμείνατε.

Μοὶ φαίνεται, ὅτι ὅσα εἶπον μέχρι τοῦδε δὲν μὲ καταδικάζουσι, καθ' ὃ ὑπαρξὶν ἄνευ ψυχῆς προστάτιδος, εὐθὺς ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας μου ἡλικίας.

Τί εἶνε ὁ πατήρ δι' ἐν παιδίον, ὅταν τὸ παιδίον τοῦτο δὲν ἐθωπεύθη ποτὲ ἐπὶ τῶν πατρικῶν γονάτων καὶ δὲν ἔλαβε ποτὲ οὔτε ἐν πατρικῶν δώρον, οὔτε ἐν πατρικῶν φίλημα;

Ἐὰν συνηντῶμην μετ' αὐτοῦ ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ δὲν ἠθέλομεν γνωρίσει ἀλλήλους.

Πιθανὸν βραδύτερον, ὅταν ἀπέθνησκον ἐκ τῆς πείνης εἰς τὸ Λονδίνον, πιθανὸν τότε νὰ ἐπεκαλέσθην ἐπαιτούσα τὸν ἔλεον τοῦ πατρὸς μου... χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω... καὶ ἴσως ἔρριψε κέρμα τι οὗτος εἰς τὴν ἐπαίτιδα θυγατέρα του, ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς, χωρὶς ποσῶς αὕτη νὰ ἔχῃ γνῶσιν τίς ἦτο ὁ ἐλεήσας.

Ἐνυπάρχει τί λοιπὸν τὸ ἱερὸν εἰς τὰς σχέσεις πατρὸς καὶ τέκνου, ὅταν αἱ σχέσεις αὗται εἶνε ὅποιαι σὰς περιέγραψα αὐτάς;

Οὔτε αὐτὰ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ δύνανται ν' ἀναπτυχθῶσιν ἄνευ φωτὸς καὶ ἀέρος, δι' ὧν νὰ ζωογονηθοῦν.

Καὶ πῶς νὰ κατορθωθῇ νὰ βλαστήσῃ υἱικὴ στοργὴ εἰς σπλάγχχνα τέκνου, ὅταν οὐδεὶς ἐνέσπειρε τοιαῦτα εἰς αὐτά;

Αἱ μικραὶ μου οἰκονομίαι θὰ ἐξηντλοῦντο μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐὰν τὴν ἡλικίαν, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ τὰς διαχειρισθῶ φειδωλότερον εἶχον. Τί δύναται τις νὰ οἰκονομήσῃ ἐκ τοῦ μηδαμινοῦ;

Ἥμην εὐπιστος καὶ ἀνυπεράσπιστος καὶ ἔδωσα τὰ πάντα εἰς τοὺς Βοεμούς.

Δὲν εἶχόν τι νὰ παραπονῶμαι. Μοὶ ἔδιδον τὸν ἄρτον μου καὶ στέγην ὑπνου

ὑπὸ τὰς σκηνάς των καὶ εἰς ἀντάλλαγμα μὲ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς κάλλιον ἡδύναντο.

Ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν ἐπῆλθον καὶ εἰς αὐτοὺς ἡμέραι δυστυχίας.

Τινὲς τούτων ἐφυλακίσθησαν, οἱ λοιποὶ διεσκορπίσθησαν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς τῆς βρωονίας.

Εὕρισκον ἐργασίαν μεταξὺ τῶν θεριστῶν αὐτῆς.

Τῆς συγκομιδῆς περαιωθείσης, ἦλθον εἰς Λονδίνον μετὰ τῶν νέων φίλων μου.

Δὲν ἐπιθυμῶ μήτε νὰ σὰς κάμω νὰ πληξῇτε μήτε νὰ σὰς λυπήσω, ἐκτεινόμενην περισσότερον ἐπὶ τῆς ἀθλίας ταύτης περιόδου τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἴπω μόνον ὅτι βαθμηδὸν κατέπιπτον χαμηλότερα, ἕως ὅτου κατήντησα νὰ πωλῶ πυρεῖα εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ἡ κληρονομία τῆς μητρός μου, ἡ ἀπαισία δι' ἐμέ καλλονή μου, μοὶ ἀπέφερεν ἱκανὰ κέρματα, ἀτινα ποτὲ χάριν τῶν πυρεῶν μου δὲν θὰ μοὶ ἔδιδον δαψιλῶς οἱ διαβάται ἐὰν ἤμην δύσμορφος παιδίσκη.

Ἡ μορφή μου, ἥτις εὐαρμοστο βραδύτερον νὰ προξενήσῃ τὴν δεινοτάτην τῶν συμφορῶν μου, ἦτο δι' ἐμέ τότε ὁ ἀριστος τῶν φίλων καὶ προστατῶν μου.

Δὲν εὐρίσκεται τι ἐνταῦθα, κύριε Δεχόλτ, ἐν τῷ βίῳ ὃν ἤδη περῶμαι νὰ ἀναπαραστήσω ὑμῖν, ὅπερ νὰ σὰς ἐνθυμίσῃ ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν πρό τινος χρόνου περιδιαβάζομεν ἀμφοτέρω;

Σὰς ἐξέπληξα καὶ σὰς δυσηρέστησα τότε κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην δὲν μοὶ ἦτο εἰσέτι δυνατόν νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν συμπεριφορὰν μου.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν ἐπαίτιδα, ἥτις ἐκράτει μικρὰν μεμαραμμένην ἀνθοδέσμην ἀνὰ χεῖρας καὶ ἥτις ἔτρεξε πλησίον μας, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐλεημοσύνην μας;

Σὰς ἐσκανδάλισα, διότι μοὶ ἐπῆλθον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν τὸ παιδίον μὰς παρεκάλεσε νὰ τῷ ἀγοράσωμεν τεμάχιον ἄρτου.

Μανθάνετε ἤδη διατί ἐπόνεσα τόσο τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα.

Μανθάνετε ἤδη διατί ἠψήφισα τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ σὰς παρακούσω καὶ νὰ σὰς δυσαρρεστήσω, τὴν ἐπιούσαν, ἀπουσίασασα ἐκ τῆς προσκλησεως ἣν μοὶ εἶχον ἀποτείνει ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ σας, μόνον καὶ μόνον ὅπως μεταβῶ καὶ ἐπισκεφθῶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἰς τὴν ἀθλίαν τοῦ κατωικίαν.

Μεθ' ὅσα λοιπὸν σὰς ἀπεκάλυψα μέχρι τοῦδε, ἀρνεῖσθε ἤδη ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη καὶ δυστυχὴς ἀδελφή μου ἐν κακοδαιμονίᾳ εἶχε μεγαλείτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς προτιμῆσώς μου;

Ἐξακολουθῶ.

Θὰ δυσαρρεστηθῶ πολὺ ἐὰν σὰς ἐλύπησα.

Οἱ ἀλήται τῶν ὁδῶν ἔχουν ἐν μέσον, πάντοτε πρόχειρον εἰς τὴν διάθεσιν των ὅπως καθιστῶσι γνωστὰς τὰς δυστυχίας των εἰς τοὺς πλουσίους καὶ φιλανθρώπους ὁμοίους των.

Δὲν ἔχουν νὰ πράξουν ἄλλο τι ἢ νὰ παραβῶσι νόμον τινὰ καὶ νὰ ἀχθῶσιν